15 Nov. 2026 – 33rd Sunday in Ordinary Time

Prov 31:10–13, 19–20, 30–31; 1 Thess 5:1–6; Mt 25:14–30

2026 నవంబరు 15 – సాధారణ కాలంలోని 33వ ఆదివారం (ఎ సైకిల్)

సామెతలు 31:10–13, 19–20, 30–31; 1 థెస్సలొనీకయులకు 5:1–6; మత్తయి 25:14–30

పరిచయం

ఒక వ్యక్తి ఎంతో ఖరీదైన పనిముట్ల సముదాయాన్ని కొనుగోలు చేసి, వాటిని తన గ్యారేజీలో ఎంతో శ్రద్ధగా అమర్చాడు. వాటికి మెరుగు పెట్టేవాడు, తుప్పు పట్టకుండా జాగ్రత్తపడేవాడు, తన ఇంటికి వచ్చిన వారికి గర్వంగా చూపించేవాడు. ఎన్నో సంవత్సరాల తరువాత, వాటిని చూసిన ఒక వ్యక్తి ఆశ్చర్యపడి, "మీరు ఈ పనిముట్లను ఎంతో జాగ్రత్తగా చూసుకుంటున్నారు కదా! ఇవి ఇంకా కొత్తవిగా కనిపిస్తున్నాయి," అన్నాడు. దానికి ఆ యజమాని, "అవును. నేను వాటిని ఎప్పుడూ ఉపయోగించను కాబట్టే," అని సమాధానమిచ్చాడు. ఆ విషాదం స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. పనిముట్లు ఎంతో జాగ్రత్తగా భద్రపరచబడ్డాయి; కానీ అవి తయారుచేయబడిన అసలు ఉద్దేశ్యానికి మాత్రం ఎప్పుడూ ఉపయోగించబడలేదు.

ఈరోజు సువార్తలో యేసు కూడా ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో అలా జీవించవద్దని మనలను హెచ్చరిస్తున్నారు. దేవుడు మనలో ప్రతి ఒక్కరికీ ఎన్నో వరాలను అప్పగించాడు—ప్రతిభలు, అవకాశాలు, విశ్వాసం, ప్రేమ, సమయం, కనికరం, ప్రార్థన, సేవ. ఇవన్నీ భయంతో దాచిపెట్టుకోవడానికి కాదు; ఆయన రాజ్య ఫలసంపద కోసం ఉపయోగించడానికి.

ప్రభువు మనలను వేరొకరిగా మారమని అడగరు. మనకు అప్పగించిన దానిలో విశ్వాసపాత్రులుగా ఉండమని మాత్రమే కోరుతున్నారు. మనకు లభించిన వరం పెద్దదైనా, చిన్నదైనా, అందరికీ కనిపించేదైనా, నిశ్శబ్దంగా ఉండేదైనా, క్రియాశీలమైనదైనా, ప్రార్థన రూపంలో ఉండేదైనా—దేవుని దృష్టిలో ప్రతి వరానికీ

అమూల్యమైన విలువ ఉంది. వృద్ధులూ, రోగులూ చేసే నిశ్శబ్ద ప్రార్థన కూడా సంఘానికి అపారమైన ఫలాలను అందించగలదు.

అయితే చాలా సందర్భాల్లో భయమే మనలను వెనక్కు లాగుతుంది. అపజయం వస్తుందేమో అనే భయం, ఇతరులు విమర్శిస్తారేమో అనే భయం, మన దగ్గర ఇవ్వడానికి చాలా తక్కువ ఉందనే భయం. కాబట్టి ఈ పవిత్ర రహస్యాలను జరుపుకొనే ముందు, దేవుడు మనకు ఇచ్చిన వరాలను ఇతరుల సేవలో ఉపయోగించకుండా దాచిపెట్టిన సందర్భాలను అంగీకరించి, ప్రభువు నుండి కరుణనూ ధైర్యాన్నీ వేడుకుందాం.

ప్రసంగం

ఒక యువ వయోలిన్ వాదకురాలు సంగీత పోటీలో పాల్గొనడానికి వచ్చింది. ఆమెకు మంచి ప్రతిభ ఉంది. కానీ ఆమె ఎంతో భయపడుతోంది. వేదికపైకి వెళ్లే ముందు తన గురువుతో మెల్లగా, "నేను విఫలమైతే ఏమవుతుంది?" అని అడిగింది.

ఆ వృద్ధ గురువు చిరునవ్వుతో ఆమె చేతిలో వయోలిన్‌ను పెట్టి, "ఈ వాయిద్యం పెట్టెలోనే ఉండిపోవడానికి తయారుచేయబడలేదు. ఇది తన స్వరంతో ఆలపించడానికి తయారుచేయబడింది," అని చెప్పాడు.

అదే ఈరోజు సువార్త యొక్క ప్రధాన సందేశం.

యేసు మనకు తలాంతుల ఉపమానాన్ని చెబుతున్నారు. ఇది కేవలం ధనం గురించి చెప్పిన ఉపమానం కాదు. ఇది జీవితాన్ని గురించి. దేవుడు మనకు ఇచ్చిన వరాలను గురించి. ఆయన మనకు అప్పగించిన దానిని ఉపయోగించినప్పుడు లేదా దాచిపెట్టినప్పుడు కలిగే ఆనందమో దుఃఖమో గురించి.

ఈ ఉపమానం వెనుక ఒక అత్యంత ముఖ్యమైన ప్రశ్న ఉంది.

ఒక వ్యక్తి ఆనందభరితమైన క్రైస్తవుడిగా ఎలా మారగలడు?

ఎందుకంటే నిజాయితీగా చెప్పాలంటే, చాలామంది క్రైస్తవులు ఎల్లప్పుడూ ఆనందంగా కనిపించరు. మనం "శుభవార్త"ను ప్రకటిస్తున్నాం. అయినప్పటికీ, కొన్నిసార్లు మన విశ్వాసం ఒక వరంలా కాకుండా భారంలా కనిపిస్తుంది. జీవితంలో ఎంతో భారమూ, భయమూ, ఫిర్యాదులూ, నిరుత్సాహమూ కనిపిస్తాయి. ఈరోజు సువార్త మనలను అడుగుతోంది:

ఆనందభరితమైన క్రైస్తవ జీవితానికి రహస్యం ఏమిటి?

సువార్తలో యజమాని రెండు సార్లు ఇలా చెబుతున్నాడు:

"నీ యజమాని ఆనందంలో పాలుపంచుకో."

గమనించండి. యేసు కేవలం బాధ్యత గురించి లేదా కర్తవ్యం గురించి మాత్రమే మాట్లాడడం లేదు. ఆయన ఆనందం గురించి మాట్లాడుతున్నారు. తమ తలాంతులను ఉపయోగించిన సేవకులు ఆనందంలో ప్రవేశించారు. కానీ తన తలాంతును పాతిపెట్టిన సేవకుడు చీకటిలోకి వెళ్లిపోయాడు.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే మన జీవితం దేవునికీ, ఇతరులకీ ఫలవంతంగా మారినప్పుడే నిజమైన ఆనందం కలుగుతుంది.

ఈ ఉపమానం ఒక యజమాని దూరప్రయాణానికి వెళ్లడం ద్వారా ప్రారంభమవుతుంది. సువార్త భాషలో ఇది క్రీస్తునే సూచిస్తుంది. తన ఆరోహణ తరువాత యేసు మునుపటిలా మన మధ్య శారీరకంగా కనిపించడం లేదు. అయినప్పటికీ వెళ్లే ముందు ఆయన తన సేవకులకు అన్నిటినీ అప్పగించారు.

ఇక్కడ ఒక్క క్షణం ఆలోచించండి.

పరలోకానికీ భూమికీ ప్రభువైన దేవుడు తన కార్యాన్ని మన చేతుల్లో ఉంచుతున్నాడు. ఆయనకు మన చేతులు తప్ప వేరే చేతులు లేవు.

జర్మనీలోని మ్యూన్‌స్టర్ నగరంలోని ఒక దేవాలయంలో ప్రసిద్ధి చెందిన ఒక శిలువ ఉంది. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ సమయంలో జరిగిన బాంబు దాడిలో శిలువపై ఉన్న సిలువ వేయబడిన క్రీస్తు విగ్రహం యొక్క రెండు చేతులు ధ్వంసమయ్యాయి. యుద్ధం ముగిసిన తరువాత వాటిని తిరిగి అమర్చకుండా అలాగే ఉంచాలని నిర్ణయించారు. అయితే ఆ శిలువ క్రింద ఈ మాటలను వ్రాశారు:

"నాకు మీ చేతులు తప్ప వేరే చేతులు లేవు."

ఎంత ఆశ్చర్యకరమైన ఆలోచన! దేవుడు తన కార్యంలో మన అవసరాన్ని స్వయంగా ఎన్నుకున్నాడు. మన చేతుల ద్వారా ఆయన ఓదార్పునిస్తాడు. మన మాటల ద్వారా ఆయన ప్రోత్సహిస్తాడు. మన ఔదార్యం ద్వారా ఆయన అవసరాలను తీర్చుతాడు. మన కరుణ ద్వారా ఆయన గాయాలను మాన్పుతాడు.

ఒకప్పుడు అంధుడైన బర్తిమయి యేసు చేతుల ద్వారానే చూపును పొందాడు. పక్షవాత రోగి యేసు చేత స్వస్థత పొందాడు. వ్యభిచారంలో పట్టుబడిన స్త్రీ యేసు ద్వారా తన గౌరవాన్ని తిరిగి పొందింది. అయితే ఈరోజు క్రీస్తు తన సంఘం ద్వారా, మనలాంటి సాధారణ విశ్వాసుల ద్వారా తన కార్యాన్ని కొనసాగిస్తున్నాడు.

ఈ సత్యాన్ని గ్రహించినప్పుడే మన హృదయం గౌరవభావంతో, ఆనందంతో నిండిపోవాలి. దేవుని రాజ్యంలో మనం కేవలం ప్రేక్షకులు కాదు; ఆయనతో కలిసి పనిచేసే సహకారులు.

పోప్ ఇరవైమూడవ యోహాను ఈ సత్యాన్ని లోతుగా అర్థం చేసుకున్నారు. ఆయన పోప్‌గా ఎన్నుకోబడినప్పుడు, చాలామంది ఆయన నుంచి గొప్పగా ఏమీ ఆశించలేదు. ఆయన వృద్ధుడు, బలహీనుడు; తాత్కాలికంగా బాధ్యతలు నిర్వర్తించే వ్యక్తి మాత్రమేనని భావించారు. కానీ ఆ వినయశీలుడైన వృద్ధుడు ఆధునిక చరిత్రలో అత్యంత ప్రియమైన, ప్రభావవంతమైన పోప్‌లలో ఒకరిగా నిలిచాడు. సంఘాన్ని ఒక సంగ్రహాలయంలా కాపాడటంలో మాత్రమే పరిమితం కాకుండా, రెండవ వాటికన్ మహాసభ ద్వారా నూతనోత్సాహానికి కిటికీలు తెరిచాడు.

ఆయన ఒకసారి ఇలా అన్నారు:

“భూమిపై మనం ఒక సంగ్రహాలయాన్ని కాపాడటానికి రాలేదు; జీవంతో వికసించే తోటను పెంపొందించడానికి వచ్చాము.”

ఈరోజు సువార్తలోని మొదటి ఇద్దరు సేవకులు కూడా అదే చేశారు. వారు జీవితాన్ని వికసింపజేశారు. వారు సాహసం చేశారు. తమకు అప్పగించబడిన వరాలను ఉపయోగించారు.

కానీ మూడవ సేవకుడు అలా చేయలేదు.

ఎందుకు?

భయం.

“**నాకు భయం వేసింది**,” అని అతడు చెప్పాడు.

సువార్తలో నిజమైన విషాదం ఇదే. ప్రతిభ లేకపోవడం కాదు. అవకాశాలు లేకపోవడం కాదు. **భయం.**

యజమాని ప్రతి సేవకునికి **“అతని సామర్థ్యానికి తగినట్లు”** తలాంతులను ఇచ్చాడు. దేవుడు అన్యాయం చేయడు. ఆయన మనపై మోయలేని భారాన్ని వేయడు. మన బలాలూ, బలహీనతలూ ఆయనకు తెలుసు. మన పరిస్థితులు, పోరాటాలు, కుటుంబ బాధ్యతలు, ఆరోగ్యం, వయస్సు, వ్యక్తిత్వం—అన్నీ ఆయనకు తెలుసు.

దేవుడు చేయగల శక్తిని ఇవ్వకుండా ఎప్పుడూ ఏ పనినీ మన నుండి కోరడు.

అందువల్ల మనం ఇతరులతో మనలను పోల్చుకోవడం మానుకోవాలి. ఒకరికి ఐదు తలాంతులు, మరొకరికి రెండు, ఇంకొకరికి ఒకటి లభించాయి. పోలిక రెండు ప్రమాదాలకు దారి తీస్తుంది. “నా దగ్గర చాలా తక్కువ ఉంది” అనే నిరుత్సాహానికో, “నా దగ్గర ఇతరులకంటే ఎక్కువ ఉంది” అనే గర్వానికో. ఈ రెండూ నిజమైన ఆనందాన్ని నాశనం చేస్తాయి.

దేవుడు నన్ను వేరొకరిగా మారమని అడగడు. ఆయన నాకు ఇచ్చిన దానిలో విశ్వాసపాత్రుడిగా ఉండమని మాత్రమే కోరుతున్నాడు.

ఒక ఉపాధ్యాయుడు సంగీతకారుడు కాకపోవచ్చు. ఒక మెకానిక్ మంచి నిర్వాహకుడు కాకపోవచ్చు. నాయకత్వంలో ప్రతిభ ఉన్నవారికి శ్రద్ధగా వినే వరం ఉండకపోవచ్చు. కానీ ప్రతి వ్యక్తిలో ఇతరుల మేలుకోసం దేవుడు ప్రసాదించిన ఒక ప్రత్యేక కృప తప్పకుండా ఉంటుంది.

ప్రమాదం మన దగ్గర తక్కువ ఉండడంలో లేదు.

మనకు ఉన్నదాన్ని పాతిపెట్టడంలో ఉంది.

కొన్నిసార్లు మన వరాలు చాలా చిన్నవని భావించి వాటిని దాచిపెడతాం.

“నేను కొంచెమే పాడగలను.”

“నేను చేయగలిగేది ప్రార్థన మాత్రమే.”

“నేను చేయగలిగేది ఇతరులను ప్రోత్సహించడం మాత్రమే.”

“ఇప్పుడు నేను చాలా వృద్ధుడిని.”

కానీ సువార్త వేరే విషయం చెబుతోంది.

ఎవరైనా అందంగా పాడగలిగితే, సంఘ గాయక బృందంలో ఎందుకు సేవ చేయకూడదు?

ఎవరైనా బాగా చదవగలిగితే, వాక్య పఠనం చేసే సేవకుడిగా ఎందుకు ఉండకూడదు?

ఎవరైనా మంచి నిర్వహణ సామర్థ్యం కలిగి ఉంటే, పరిష్ కార్యక్రమాల సమన్వయంలో ఎందుకు సహాయం చేయకూడదు?

ఎవరైనా ఒకప్పుడు యువతతో కలిసి సేవ చేసి, తరువాత జీవితపు బాధ్యతల వల్ల ఆగిపోయి ఉంటే, ఇప్పుడు ప్రభువు మళ్లీ వారిని పిలుస్తూ ఉండవచ్చు.

వృద్ధుల సంగతేంటి? రోగుల సంగతేంటి? ఇంటి నుంచే బయటకు రాలేని వారి సంగతేంటి?

వారు కొన్నిసార్లు బాధతో ఇలా అడుగుతారు:

“ఇప్పుడు మేము ఇంకా ఏమి చేయగలం?”

చాలా చేయగలరు.

ఒక యాజకుడు ప్రతి నెలా పవిత్ర ప్రసాదాన్ని అందించడానికి ఒక వృద్ధుని ఇంటికి వెళ్లేవాడు. ఆ వృద్ధుడు సరిగా నడవలేకపోయేవాడు. ఇంటి బయటకు కూడా వెళ్లలేకపోయేవాడు. అయినప్పటికీ ప్రతి సందర్శన ఒక ప్రశ్నల పరంపరగా మారేది.

“మొదటి పవిత్ర ప్రసాదానికి ఎంతమంది పిల్లలు సిద్ధమవుతున్నారు?”

“గాయక బృందం ఎలా ఉంది?”

“పరిష్ మండలికి స్వచ్ఛంద సేవకులు దొరికారా?”

“ప్రార్థన అవసరమైన ఇబ్బందుల్లో ఉన్న కుటుంబాలు ఏమైనా ఉన్నాయా?”

చివరకు ఆ యాజకుడు ఆయనను అడిగాడు:

“మీకు ఇవన్నీ ఎందుకు తెలుసుకోవాలని ఉంది?”

ఆ వృద్ధుడు ఇలా జవాబిచ్చాడు:

“వారి కోసం నేను ప్రార్థించగలనుకదా.”

అప్పుడు ఆయన తన **“ప్రార్థన పుస్తకం”**ను యాజకునికి చూపించాడు. అది ముద్రించిన భక్తి గ్రంథం కాదు. పాతబడిపోయిన ఒక పాఠశాల నోట్‌బుక్. ప్రతి పేజీలో పేర్లు, ప్రార్థనా ఉద్దేశాలు, తేదీలు వ్రాయబడి ఉన్నాయి. వందలాది పేర్లు. అనేక పేర్ల పక్కన చివరికి ఒకే పదం కనిపించింది:

“నెరవేరింది.”

ఒక పరిష్ యాజకుని పేరు ఉంది.

“తన పరిచర్యలో మళ్లీ ఆనందాన్ని పొందాలని.”

కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత దాని పక్కన ఇలా వ్రాయబడింది:

“నెరవేరింది.”

సంఘాన్ని విడిచి వెళ్లిపోయిన తన కుమారుని పేరు కూడా ఉంది. పదిహేనేళ్ల పాటు ఆయన ప్రతిరోజూ ఇలా ప్రార్థించాడు:

“అతడు తిరిగి విశ్వాసంలోకి రావాలని.”

ఒక రోజు దాని పక్కన కూడా ఆయన ఇలా వ్రాశాడు:

"నెరవేరింది."

ఒక చిన్న గదిలో అందరికీ కనిపించకుండా జీవించిన ఆ వృద్ధుడు, బహుశా ఆ పరిష్‌లో అత్యంత చురుకైన సభ్యులలో ఒకడు. తన బాధను, ఒంటరితనాన్ని ఇతరుల కోసం మధ్యవర్తిత్వ ప్రార్థనగా మార్చుకున్నాడు. తనకు దేవుడు ఇచ్చిన వరాన్ని ఎలా ఉపయోగించాలో తెలుసుకొని, అందులోని నిజమైన ఆనందాన్ని కనుగొన్నాడు.

ఇదే క్రైస్తవ ఆనందం యొక్క గొప్ప రహస్యం.

విజయం కాదు.

ప్రశంసలు కాదు.

ఫలవంతమైన జీవితం.

తన తలాంతును పాతిపెట్టిన సేవకుడు ప్రతి విషయాన్నీ చీకటిలోనే చూశాడు. తమకు దేవుడు ఇచ్చిన వరాలను దాచిపెట్టే వారు చాలాసార్లు చేదు మనస్తత్వంతో, విమర్శించే స్వభావంతో, ప్రతికూల దృష్టితో జీవిస్తారు. సంఘం గురించి, సమాజం గురించి, ఇతరుల గురించి ఎప్పుడూ ఫిర్యాదు చేస్తూనే ఉంటారు. కానీ తమను తాము ఉదారంగా అర్పించుకునే వారు సాధారణంగా నిజమైన ఆనందాన్ని వెదజల్లుతారు.

ఈరోజు రెండవ పఠనంలో పవిత్ర పౌలు ఇలా చెబుతున్నారు:

"మీరు వెలుగు పిల్లలు."

నెల్సన్ మండేలా కూడా ఈరోజు సువార్తకు ఎంతో అందంగా ప్రతిధ్వనించే మాటలు వ్రాశాడు:

"మన వెలుగు ప్రకాశించడానికి మనం అనుమతించినప్పుడు, తెలియకుండానే ఇతరులూ అలాగే ప్రకాశించడానికి వారికి ధైర్యాన్ని ఇస్తాము."

ధైర్యం అంటుకుంటుంది.

భయం కూడా అలాగే అంటుకుంటుంది.

యేసు తన శిష్యులతో పదేపదే ఇలా అన్నారు:

"భయపడకండి."

భయం ఇలా అంటుంది:

“నేను విఫలమైతే?”

విశ్వాసం ఇలా అంటుంది:

“దేవుడు నా ద్వారా కూడా పని చేయగలడేమో?”

జీవితాంతంలో దేవుడు బహుశా మనలను ఇలా అడగరు:

“నీవు ఇంకా ఎక్కువ విజయాలు ఎందుకు సాధించలేదు?”

కాని ఆయన బహుశా ఒకే ప్రశ్న అడుగుతాడు:

“నేను నీకు ఇచ్చిన దానిని నీవు ఉపయోగించావా?”

ఆమెన్.